

Dumnezeu

Uraste Dumnezeu pacatosul?

“Pentru ca asa zice Cel mare si Cel inaltat, Cel care locuieste in eternitate si al carui Nume este Sfant: Eu locuiesc in loc inalt si sfant si cu cel cu duhul zdrobit si smerit, ca sa inviorez duhul celor smeriti si sa inviorez inima celor zdrobiti.”Isaia 57:15

In acest verset Scriptura Il prezinta pe Dumnezeu ca fiind absolut transcendent in preamarirea, eternitatea, excelenta si cuprinderea Sa. Aceasta ne spune ca Dumnezeu este transcendent in sfintenia Sa si, in acelasi timp, transcendent si in inima Sa. Dragostea lui Dumnezeu isi are sursa in El Inusi astfel incat El poate iubi cu satisfactie cand lucrurile sunt asa cum trebuie sa fie, si El poate iubi cu compasiune in ciuda a ceea ce sunt sau a ceea ce am facut.

Sfintenia lui Dumnezeu isi are sursa in Sine Inusi si e intotdeauna manifestata pentru excelenta si intotdeauna impotriva oricarui rau. Cand citim diferite versete putem vedea care attribute sunt afirmate. Totusi, aceasta nu inseamna ca celelalte attribute ale lui Dumnezeu nu sunt exercitate.

In Psalmul 22:2 citim: “Dumnezeule, strig ziua si nu-mi raspunzi; si noaptea si nu am odihna.” Aici privim sfintenia lui Dumnezeu cand Domnul Isus purta pacatul nostru. “Scapa-ma din gura leului. Mi-ai raspuns dintre coarnele bivolului.”(Ps 22:21) Aici vedem inima lui Dumnezeu raspunzand Persoanei si lucrarii Domnului.

In Ioan 3:16, inima lui Dumnezeu este recunoscuta in dragostea si sfintenia lui Dumnezeu fata de cel care piere. In Ioan 3:36 este vazuta asigurand viata vesnica iar sfintenia lui Dumnezeu este vazuta in manie. In psalmi si in alte parti vedem acelasi lucru. Ura este singurul raspuns posibil al sfinteniei lui Dumnezeu in relatie cu raul moral. Mila, bunatatea plina de iubire, iertarea din abundenta et., este expresia si proviziunea inimii lui Dumnezeu in dragoste.

Urmatoarea intamplare adevarata ar putea fi de ajutor.

“Un evanghelist francez, Paul J. Loizeaux, predica intr-un anumit loc, si intr-o zi cineva a venit la el si i-a zis: “Poti sa vezi o femeie foarte bolnava? Ne e teama ca moare. E tulburata cu privire la sufletul ei si nu pare sa inteleaga calea.” Bineinteles ca a mers bucuros, cum ar face oricare in asemenea imprejurari. Dupa ce a intrat in camera si s-a asezat langa pat, femeia a spus: “Spune-mi ce e necesar pentru ca sufletul meu sa fie salvat si pacatele iertate.” El I-a spus vechea poveste, povestea Crucii. I-a spus cum Si-a aratat Dumnezeu dragostea fata de noi prin aceea ca Hristos a murit pentru noi pe cand eram pacatosi. I-a spus cum, atarnand pe cruce in acele ore cumplite, intunecate, binecuvantatul nostru Domn Isus a baut cupa maniei pe care o meritam noi, in locul pacatosilor, si a adus jertfa pentru pacat; si cum Dumnezeu poate indreptati pe oricine care crede in El, Cel care a inviat din morti.

Cand El a terminat, ea a spus: "O, da, Stiu, inteleg toate acestea, dar nu vad cum pot sti ca pacatele mele sunt iertate."

Din nou, foarte rabdator, el a spus aceeasi poveste, dar a incercat sa o prezinte intr-o lumina putin diferita. I-a spus ca Domnul Isus a fost marea jertfa pentru pacat, ca El s-a oferit pe El Insusi pentru pacatele noastre; ca El a fost facut pacat pentru noi, El care n-a cunoscut pacat, ca noi sa devenim neprihanirea lui Dumnezeu in El. Si cand a terminat, ea a spus: "Inteleg, dar asta e tot ce se cere?"

Evangelistul a tasnit de pe scaun. Era un om foarte iute si uneori se aprindea chiar si dupa ce a devenit crestin. El a vorbit pe un ton care a scuturat camera: "Femeie rea!" Si ea, zacand bolnava a fost aproape ingrozita si i-a raspuns: "Domnule, de ce imi vorbiti asa?" "Femeie rea! Femeie ingrozitoare! Ma intrebi ce e necesar ca sa fii mantuita. Iti spun cum Dumnezeu a lasat cerul ca sa-ti mantuiasca sufletul pacatos. Iti spun cum Si-a trimis propriul Fiu binecuvantat ca sa-Si dea viata pentru tine. Iti spun cum a fost parasit de Dumnezeu pe cruce, iar tu ai nerusinarea de a privi chiar in fata lui Dumnezeu si sa spui "Asta e tot?" Ce ai vrea mai mult? Asta e tot ce Insusi Dumnezeu a putut face." Ea a izbucnit in lacrimi si a spus: "Domnule, inteleg. Nu realizam ce spuneam. Ii multumesc lui Dumnezeu pentru ce a facut. E suficient! Daca e suficient pentru Dumnezeu, cu siguranta e suficient si pentru mine!"

Dumnezeu iubeste pacatosul?

- **Afirmatia:** intelegerea clara a faptului ca Dumnezeu ii uraste pe pacatosi este pertinenta pentru intelegerea Evangheliei.
- **Adevarul:** intelegerea faptului ca Dumnezeu ii iubeste pe pacatosi, dar uraste pacatul, este pertinenta pentru intelegerea Evangheliei.

Ce inseamna aceste versete (Ps. 5:5; 11:5; Ioan 3:36)?

Poate ar fi mai potrivit sa incepem cu Scriptura.

1.Psalmul 5:4-6 *"Pentru ca Tu nu esti un Dumnezeu caruia sa-I placa rautatea. Cel rau nu va locui cu Tine. Cei trufasi nu vor ramane inaintea ochilor Tai; Tu-i urasti pe toti lucratorii nelegiurii. Tu vei face sa piara cei care vorbesc minciuni. Pe omul sangelui si inselator, Domnul il uraste."*

2.Psalmul 11:5 *"Domnul cerceteaza pe cel drept si pe cel rau; si sufletul Sau il uraste pe cel care iubeste violenta."*

In mod general: Ceea ce este scris in Psalmi apartine literal de perioada legii si reflecta suferintele oamenilor lui Dumnezeu pe pamant in timpul perioadei de necaz (necazul lui Iacov – Ieremia 30:7), precum si bucuriile lor din timpul Imparatiei. Psalmii nu reflecta rugaciunile sau sentimentele credinciosilor din perioada Bisericii.

In mod specific: versetele vorbesc despre pozitia si faptele oamenilor care L-au respins pe Dumnezeu: rautate (infractiuni); raul (mizeria); va locui (va fi linistit in prezenta Ta); trufasi (cei care

spun „nu exista Dumnezeu pentru mine” si actioneaza in lumina a ceea ce afirma); vor ramane (vor fi prezenti); urasti (ca fiind detestabil); lucratori (cei care practica); uraste (detesta); omul sangelui (cel care varsa sange); inselator (perfid).

Cerceteaza (examineaza, analizeaza); cel drept (declarat astfel de catre Dumnezeu); cel rau (neevlavios; vinovat de pacat); iubeste (are afectiune pentru, dedicat) violenta (cruzimea, nedreptatea); sufletul (persoana, individualitatea); uraste (detesta).

3.Ioan 3:36 *“Cine crede in Fiul are viata eterna; si cine nu se supune Fiului nu va vedea viata, ci mania lui Dumnezeu ramane peste el”.*

Acest verset completeaza, explica si in niciun caz nu contrazice cel mai bine cunoscut verset al Bibliei, Ioan 3:16. “Cine crede in Fiul are viata eterna...” inseamna “Pentru ca atat de mult a iubit Dumnezeu lumea, incat L-a dat pe singurul Sau Fiu, pentru ca oricine crede in El sa nu piara, ci sa aiba viata eterna.”

4.Matei 11:28: *“Veniti la Mine toti cei truditi si impovarati si Eu va voi da odihna.”*

Cuvintele Domnului Isus ii invita pe toti cei (care constientizeaza conditia lor pacatoasa) truditi si impovarati sa vina la El si sa primeasca promisiunea odihnei Sale (pentru situatia lor). Toti cei truditi si impovarati (pacatosi). Promisiunea pentru cei care vin: odihna.

5.Recomandare: Cititi istoria convertirii lui Saul din Tars: Fapte 7:58; 8:1-3; 9:1-9; 22:3-16; 26:9-19.

6.Galateni 2:20: *“Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit si S-a dat pe Sine Insusi pentru mine.”* Apostolul Pavel, cel dintai dintre pacatosi (1 Timotei 1:15), recunoaste ca Fiul lui Dumnezeu iubeste pacatosii si sufera pentru ei; El a aratat aceasta fata de cel dintai dintre pacatosi (Saul din Tars, care era un hulitor si un persecutor si un batjocoritor – 1 Timotei 1:13).

Dumnezeu uraste pacatosul?

Cateva ganduri scurte asupra unui subiect dificil.

Uneori se spune ca Dumnezeu iubeste pacatosul si uraste pacatul. Este adevarat? Raspunsul este: da, aceasta afirmatie este adevarata! Dumnezeu este un Dumnezeu sfant si nu poate trece cu vederea pacatul. El uraste pacatul. Pe de alta parte, Dumnezeu nostru este dragoste si El este cel care ne-a oferit dovada dragostei Sale trimitand pe Fiul Sau in lume pentru a-l mintui pe om.

Exista dovada ampla a dragostei lui Dumnezeu. Cititi cu atentie versete ca Ioan 3:16, Romani 5:8, Tit 3:4, Efeseni 2:4, 1 Ioan 4:9,10 si veti fi coplesiti de faptul ca Dumnezeu ne iubeste. Dragostea Lui intrece orice intelegere omeneasca!

Cu toate acestea, a spune ca Dumnezeu uraste pacatul dar iubeste pe pacatos este doar jumatate de adevar. Dumnezeu este dragoste dar Dumnezeu este si lumina. Deci un pacatos in pacatul lui nu va putea sa stea niciodata in fata unui Dumnezeu sfant. Rautatea/pacatosenia nu este niciodata

ceva ce poate fi separat de cel care comite astfel de lucruri. De aceea citim ca Dumnezeu "uraste pe toti lucratorii nelegiurii" (ps. 5:5) si ca El uraste pe cel rau (Ps. 11:5). Ioan 3.36 vorbeste de mania lui Dumnezeu care ramine asupra celui care nu se supune Fiului Sau.

Exista deci doua fete ale monezii. Nu le putem separa. Nu avem voie sa le amestecam sau sa le lovim una pe cealalta. Le distingem dar nu le separam niciodata.

1. Dumnezeu este dragoste si sunt multe afirmatii ca Dumnezeu iubeste pacatosul. Daca nu ar fi asa atunci de ce a mai salvat pe omul cazut chiar in gradina Eden? El si-a dat propriul Fiu pentru a ne mantui. In El dragostea lui Dumnezeu devine vizibila.

2. Dumnezeu este lumina si El nu poate accepta/primi oameni in prezenta Sa care sunt caracterizati de ceea ce este o uraciune pentru El. Nu incercati sa despartiti pacatul de pacatos, adica cel care il comite. Daca cineva moare in pacatele lui mania lui Dumnezeu ramane asupra lui.

Dar: nu faceti aceasta grava greseala! Biblia nu invata niciunde ca Dumnezeu iubeste pe unii si uraste pe altii dinainte – nu exista asa ceva cum ar fi predestinat pentru pierzare vesnica in avans! Aceasta este o invatatura rea! Dumnezeu a iubit lumea (pe toti cei care fac parte din ea, nu doar "lumea celor credinciosi"). Harul lui Dumnezeu aduce cu el mintuire (oferta) catre toti oamenii (Tit 2:14). Adevarul este ca Dumnezeu uraste pe cei caracterizati de pacat si iubeste pe toti si vrea sa-i salveze.

Problema noastra este ca deseori experienta noastra este aceasta, fie iubim fie uram. Experimentam ca dragostea si ura nu corespund una alteia ci se contrazic una pe cealalta. Fie iubim, fie uram. Ne imaginam cu greu ca cineva care ne uraste ne si iubeste in acelasi timp. Dumnezeu este diferit: "nu voi implini aprinderea miniei Mele, nu voi distruge pe Efraim, pentru ca eu sunt Dumnezeu si nu om, Cel Sfant in mijlocul tau si nu voi veni cu manie. (Osea 11:9). Mania lui Dumnezeu nu este doar mania oarba omeneasca care exclude dragostea. Ura lui Dumnezeu impotriva pacatului si a pacatosilor nu este doar o atitudine negativa omeneasca sau un sentiment ci o repulsie divina si sfanta fata de tot ceea ce este rau si este impotriva lui Dumnezeu. Dumnezeu uraste si iubeste in acelasi timp. Doavada acestui lucru este la crucea de la Golgota:

Daca vrei sa vezi dragostea lui Dumnezeu – priveste la cruce!Daca vrei sa vezi ura lui Dumnezeu – priveste la cruce!

Ceea ce noi oamenii nu putem impaca – dragostea si ura- au fost aduse impreuna la cruce! Nu exista contradictie intre bunatate si adevar, intre pace si dreptate, intre dragoste si ura. Aceste atitudini sunt complementare atunci cand este vorba despre Dumnezeu. Dragostea lui este oferita tuturor pacatosilor (1 Timotei 2:4) in toate timpurile. Dar cei care-L resping pe El si dragostea Lui sunt deja sub sentinta maniei vesnice si a pedepsei si vor ramane acolo.

Concluzie: Este cu totul adevarat ca Dumnezeu iubeste si uraste in acelasi timp. Deoarece noi oamenii suntem limitati in intelegerea noastra, putem vedea doar o fata a monezii, in timp ce Dumnezeu se uita in acelasi timp la ambele parti. Dumnezeu iubeste pacatosul si doreste sa-l mintuiasca- fara exceptie: oferta mantuirii merge catre orice pacatos. Dumnezeu uraste pacatul si

deci pacatosul nu poate sta in prezenta Lui.

Cine este Dumnezeu?

In Exod 3.14, Dumnezeu spune despre Sine: „Eu sunt Cel ce sunt”. Nu este om pe pamant care sa nu-si fi pus intrebarea: «Exista Dumnezeu?» Si nu este om care sa nu creada, intr-o forma sau alta, in Dumnezeu. Fiecare om are propria lui inchipuire despre Persoana lui Dumnezeu si, potrivit punctului sau de vedere, li da nume si insemnatate.

Nimeni nu se poate indoi de adevarul ca se afla in fata unei Puteri pe care mintea omeneasca nu o poata cerceta.

Fiecare este convins ca, acolo unde este o lucrare, este si un scop, iar unde este un scop, este si un Creator. Sunt oameni care, in locul Persoanei lui Dumnezeu, pun destinul. Dupa ideea lor, omul mai mult sau mai putin, la discretia unui asa-zis destin care le-ar putea aduce mai multa sau mai putina fericire si ca, indiferent de voia lor, sunt supusi unei puteri.

Sunt si oameni care pun prevederea in locul lui Dumnezeu, apreciind modul in care se vor desfasura evenimentele viitoare pe baza unor fapte din prezent. In India, aceasta a devenit o religie cu numele Kismet, care sustine ca nu trebuie sa te opui suferintei, deoarece ea tot va veni.

Altii pun in locul Persoanei lui Dumnezeu o fiinta importanta. Ei simt ca trebuie sa fie un cineva mai mare, care domneste peste toate, dar isi pun peste ei tot un om, asemenea lor.

Cine este Dumnezeu? „Eu sunt Cel ce sunt” - a spus Dumnezeu despre Sine. „Pentru ca El a spus si a fost; El a poruncit si a luat fiinta” (Psalmul 33.9). Dumnezeu este o Persoana care aude, care vede, care vorbeste, care lucreaza. Este un Dumnezeu intreit: Dumnezeu Tatal, Dumnezeu Fiul si Dumnezeu Duhul Sfant; trei Persoane si totusi un singur Dumnezeu. Tatal nu este Fiul si Fiul nu este Duhul Sfant. Aceasta este o taina pe care mintea omului nu o poate patrunde, pentru ca numai prin Duhul lui Dumnezeu se poate cunoaste ce este dumnezeiesc. Dumnezeu descopera omului aceasta taina numai cand omul se smereste in fata Sa: „temerea de Domnul este inceputul intelepciunii” (Psalmul 111.10).

In inteles omenesc, aceasta relatie poate fi ilustrata grafic printr-un triunghi cu toate laturile egale; pe o latura a acestui triunghi scriem „Tatal”, pe cealalta, „Fiul”, pe a treia, „Duhul Sfant”, iar in mijloc, „Dumnezeu”. Cand punctul central este unit cu colturile, intelegem cate ceva din Dumnezeul intreit! Putem sa-L vedem astfel pe Dumnezeu Tatal, pe Dumnezeu Fiul si pe Dumnezeu Duhul Sfant intr-o treime dumnezeiasca in deplina armonie.

Dar Dumnezeu nu vrea sa fie numai inteles, ci si crezut. Pentru a putea fi crezut, El S-a descoperit omului:

1. Prin creatia Sa

Dumnezeu a chemat totul in prezenta Sa prin Cuvantul Sau. „El a spus si a fost; El a poruncit si a luat fiinta" (Psalmul 33.9). Omul poate privi si admira natura cu tot ce se misca in ea. Toate acestea amintesc omului ca Dumnezeu le-a creat. Dumnezeu nu este natura, ci natura este lucrarea mainilor Sale.

2. Prin lucrarea Sa in creatie

Dumnezeu hotaraste miscarea soarelui, a lunii, a stelelor: „El face sa rasara soarele Sau peste cei rai si peste cei buni si trimite ploaie peste cei drepti si peste cei nedrepti" (Matei 5.45). Dumnezeu le face sa creasca, toate pentru binele zilnic al omului. Cineva poate sa spuna ca acestea se datoreaza legilor naturii. Dar legile sunt ceva de neclintit (de exemplu legea gravitatiei). Daca schimbarea timpului s-ar face dupa legi, ar insemna ca inflorirea, secerisul, ploaia, caldura, inghetul si zapada sa decurga in fiecare an uniform ca un ceas.

Ce s-ar intampla daca natura ar fi la voia intamplarii? Domnul Isus este Acela care sustine „toate prin Cuvantul puterii Sale..." (Evrei 1.3). Nu este nici un om care ar putea dirija tot «mersul» naturii. Ce bine ca aceasta lucrare nu este lasata la dispozitia omului sau la voia intamplarii!

3. Prin poporul Sau Israel

Dupa potop, cand oamenii, in mandria lor, au vrut sa-si construiasca un turn pana la cer, Dumnezeu Si-a ales un popor fata de care Si-a aratat dragostea si binecuvantarea in mod deosebit. Vechiul Testament este plin de dovezi ale dragostei si bunatatii lui Dumnezeu, cu toata necredinciosia poporului Sau. Pe multe cai ratacitoare a umblat poporul Israel pana in ziua de astazi, dar promisiunile pe care le-a dat Dumnezeu lui Avraam, Isaac si Iacov raman neclintite pana in vesnicie.

Dumnezeu este credincios cuvantului spus si nu si—I mai retrage. Poporul Sau a continuat sa existe in toate timpurile, in ciuda tuturor planurilor de distrugere fata de el. Cate popoare au fost mari candva, insa numele lor nu mai este cunoscut astazi! Dar poporul Israel, poporul lui Dumnezeu pe acest pamant, a ramas.

In anul 1948, cand, in ciuda tuturor impotrivirilor, israelitii au primit inapoi tara lor, au descoperit implinirea uneia dintre promisiunile lui Dumnezeu fata de ei.

4. Prin venirea Fiului Sau pe pamant

Aceasta a fost cea mai mare revelare a lui Dumnezeu din toate timpurile: prin Fiul Sau venit pe pamant. Prin aceasta lucrare, Dumnezeu a luat un chip de om, pentru a-l readuce in comuniune cu El pe omul pierdut. Dar toate minunile pe care Domnul Isus le-a facut pe pamant, ca si lucrarea de pe Golgota, au fost socotite de oamenii necredinciosi de domeniul povestirilor. Pe Golgota S-a revelat insusi Dumnezeu. Cand pamantul s-a cutremurat si soarele si-a pierdut stralucirea, nu a fost un eveniment intamplator, ci atunci a fost aratata o parte din puterea lui Dumnezeu, care a putut fi simtita de oameni.

5. De la Golgota si in mod deosebit de la Rusalii, Dumnezeu Se descopera la mii si milioane de oameni

Din oameni care altadata il batjocureau si il urau, Dumnezeu a facut oameni care il iubesc si care Il adora. Pe ucigasi i-a transformat in oameni ai pacii si ai dragostei. Din furturi cazute in deznadejde a facut oameni plini de speranta. Scotand pe oameni din toate rasele si limbile si ducandu-i la o experienta vie, Dumnezeu zideste si astazi adevarata Sa Biserica. Acestia sunt rascumparatii prin lucrarea de pe Golgota, in fata carora Dumnezeu Se prezinta cu numele: „Eu sunt Cel ce sunt”.

6. Dumnezeu Se descopera intregii omeniri prin cuvantul sau

Sfanta Scriptura este Cartea raspandita in cele mai multe limbi si dialecte. Barbati sfinti, indemnati de Duhul Sfânt, au scris si au marturisit despre existenta si voia lui Dumnezeu. Oricine citeste Biblia cu sinceritate nu poate sa nu-si dea seama ca nu este vorba de cuvantul omului. Numai Dumnezeu poate sa Se descopere oamenilor asa cum a facut-o in Sfanta Scriptura.

Cine este Dumnezeu? Astazi El inca este Dumnezeul harului si al indurarii. Dar El nu va ramane asa. Acest pamant plin de ura si de pacat, pe care zilnic se varsa sange nevinovat, L-a determinat pe Dumnezeu sa puna o limita harului Sau.

Omul intreaba: «Cum se vor termina toate relele?» Raspunsul il va da Dumnezeu. El va judeca la timpul hotarat. Nimic nu ramane uitat cu privire la pacat si faradelege. Dumnezeu va judeca tot raul. „Este infricosator lucru sa cazi in mainile Dumnezeului celui viu!” (Evrei 10.31). Dupa ce omenirea va fi judecata, pamantul va fi ars: asa citim in 2 Petru 3.7.

Omului de astazi, care traieste in epoca nucleara, nu-i este greu sa-si imagineze aceasta realitate. Dumnezeu va avea apoi un cer nou si un pamant nou, unde nu vor mai fi pacat si moarte, ci va locui dreptatea. Atunci vor domni fericirea si bucuria. Dumnezeu isi implineste planul cu aceasta creatie cazuta in pacat si nimeni nu-L va putea impiedica in realizarea lui.

Intrebarea care se pune pentru fiecare in parte este aceasta: «Ce este Dumnezeu pentru mine? Ceva de neinteles? de necuprins? Ceva nesigur sau infricosator? Este El Tatal meu ceresc, astazi? Sau este Judecator, maine?» Dumnezeu Se descopera si acum oamenilor prin lucrarile Sale si prin Biblie.

Dumnezeu aude strigatul si suspinul copiilor Sai si are inca rabdare fata de nelegiuirea, batjocurile si refuzul oamenilor. Curand insa ii va conduce pe copiii Sai la realitatea celor crezute; si atunci omenirea va fi judecata dupa faptele ei. Ferice de cel care poate spune impreuna cu psalmistul: „Numai in Dumnezeu ramane linistit sufletul meu; de la El vine mantuirea mea. Numai El este stanca mea si mantuirea mea, turnul meu inalt; nu ma voi clatina mult. La Dumnezeu este mantuirea mea si gloria mea, stanca tarii mele; adapostul meu este in Dumnezeu" (Psalmul 62.1,2,7).

Credinciosia lui Dumnezeu

„Dumnezeu este credincios” (1 Corinteni 1.9)

Trebuie sa contam pe credinciosia lui Dumnezeu de a-i pastra pe ai Sai.

Dumnezeu nu Se va sluji totdeauna de noi in orice ocazie, insa El isi va implini totdeauna lucrarea, iar noi putem si chiar trebuie sa ne incredem in El in orice privinta.

Rabdarea este adesea un mare leac, stiind ca exista un Dumnezeu care lucreaza. in multe cazuri, noi trebuie sa-L lasam pe Dumnezeu sa faca singur tot ceea ce este de facut pentru noi.

Nu va indoiti de credinciosia Sa. Cit de nerecunoscator as fi, daca n-as da marturie despre credinciosia Sa si despre rabdarea Sa indelungata, duioasa si pretioasa cu privire la sarmanul Sau slujitor!

Gindesc ca simplele atacuri personale trebuie sa ramina totdeauna fara raspuns. Daca aici am gresit, sa ne recunoastem lipsa; daca nu am gresit, sa aducem totul la Domnul. „Tu vei raspunde pentru mine, Domnul Dumnezeul meu!"

PARTEA NOASTRA ESTE SA TRAIM DEASUPRA ACESTOR LUCRURI si sa nu ne gindim la atacuri, ci la suflete. Cind Dumnezeu lucreaza, contam pe rezultate depline.

Am constatat totdeauna ca a aduce, in adevar, lucrurile la Dumnezeu, acesta este mijlocul de a le vedea implinite. DRAGOSTEA si HARUL lui Dumnezeu nu dau gres niciodata. Daca am fi singuri in lume, harul Sau ne-ar fi de ajuns si, binecuvintat sa fie Numele Lui, El near fi un insotitor permanent si plin de dragoste neprefacuta, plin de indurare fara margini. Pe El si numai pe El sa contam totdeauna.

Apostolul Pavel putea totul prin Cel ce-1 intarea. Duiosa si pretioasa experienta, nu numai pentru ca ne face in stare sa rezistam oricarei imprejurari, ceea ce este de un mare pret, dar si pentru ca astfel Domnul este cunoscut ca Prietenul inimii, stator-nic, credincios si puternic. Pavel nu zice numai „Pot totul”, ci el spune „POT TOTUL PRIN CEL CE MA INTARESTE!” (Filipeni 4.13). Este o putere care izvoraste totdeauna din partasia cu Domnul Isus Hristos, din legatura vie cu El, mentinuta in inima. Nu este numai: „Pot totul”, ceea ce este adevarat, ci apostolul Pavel invatase aceasta in mod PRACTIC: el stia pe CINE putea sa conteze. Domnul Hristos fusese totdeauna credincios fata de el si-l ingrijea, adesea strabatind multe greutati, alteori chiar si in timpuri in floritoare. Pavel invatase sa-si puna incredere in El si NU in imprejurari: caci Domnul Isus Hristos raminea totdeauna Acelasi.

clickbible.org